

den Kommission, der forberedte den Lov, som blev vedtaget i 1907. Betænkningen blev afgivet i Marts 1906, og allerede i Begyndelsen af Samlingen 1906—07 blev der indbragt til Behandling her i Tinget et Lovforslag af daværende Indenrigsminister Sigurd Berg, som fulgte det Forslag, Kommissionen havde udarbejdet, og efter at have været Genstand for Udvalgsbehandling i begge Tingene blev det fremmet og gjort til Lov i samme Samling.

Som en af de største Vanskeligheder ved Sagens Forberedelse i Kommissionen vil jeg nævne, som jeg allerede har gjort det, Spørgsmaalet om Statstilskuddets Størrelse, hvorvidt Statstilskuddet skulde være $\frac{1}{3}$ eller $\frac{1}{4}$ af Præmiebeløbet. Men desuden var der et andet Forhold, som ogsaa var stærkt fremme, nemlig Stillingen overfor de Fag, der særlig tæller Sæsonarbejdere. Man var klar over, at i disse Fag, navnlig Bygningsfagene, kunde den Arbejdsløshed, som fremkom ved, at der ikke var Arbejde hele Aaret rundt, den Arbejdsløshed, som indtraf i Vintermaanederne, ikke betragtes som Arbejdsløshed paa samme Maade som Arbejdsløsheden i andre Fag. En hel Del Fag, navnlig Bygningsfagene, er jo indrettede paa at skulle ligge stille nogle Maaneder om Vinteren, idet Vejret træder i Vejen for, at Erhvervet kan udføres hele Aaret rundt, og dette Forhold gav Anledning til megen Diskussion og Drøftelse indenfor Kommissionen. Jeg fremhæver dette, fordi jeg undertiden har hørt sige i den seneste Tid, at det var mærkeligt og i Grunden ganske overflødig, naar Kommissionen indsatte en Bestemmelse om, at Statstilskuddet ikke maatte overstige 250,000 Kr., men samtidig bestemte, at der af Staten skulde ydes $\frac{1}{3}$ af Præmiebeløbet. Disse to Ting har man ment maatte komme til at kollidere med hinanden. Efter den Udvikling, der har været, kunde det se ud til, at denne Paastand havde nogen Berettigelse, men jeg skal dog gøre opmærksom paa, at man indenfor Kommissionen søgte, om jeg maa bruge det Udtryk, at gardere sig noget i saa Henseende. Jeg skal henvise til en Bestemmelse, som findes i Kommissionsforslaget § 11, der ogsaa findes i den nu-gældende Lov, og som er optaget i det foreliggende Lovforslags § 12, sidste Stykke, hvor det hedder: „For Kasser, der tælle Sæsonarbejdere blandt deres nydende Medlemmer, kan det af Indenrigsministeren — efter forud indhentet Erklæring fra det i § 18 ommeldte Nævn — fastsættes, enten at Understøttelse paa

visse, nærmere bestemte Tider af Aaret ikke skal kunne ydes Kassens Medlemmer eller de paagældende Sæsonarbejdere, eller at Understøttelse først skal kunne ydes, naar Arbejdsløshedens Varighed har strakt sig over et længere Antal Dage end 15, og i saa Fald hvor stort et Dageantal.“

Denne Bestemmelse satte Kommissionen ind netop for at sikre sig noget imod, at disse store Fag med de mange Sæsonarbejdere, som, medens Arbejdstiden varer, er vellønnede Fag, skulde sluge en uforholdsmæssig stor Del af det Statstilskud, man ønskede at give. Hvis ærede Medlemmer vil læse de Bemærkninger, der følger med Lovforslaget, vil De Tillæg A. Sp. 2237—38 se, at det er netop disse Fag, som har taget forholdsvis langt det største Beløb af Statstilskuddet, og naar Kommissionen allerede den Gang havde Øje derfor og indsatte den Bestemmelse, jeg tillod mig at oplæse, viser det, at Kommissionen i den Henseende dog havde nogen Forudseenhed. Saa vidt mig bekendt er der ikke fra Indenrigsministeriets Side gjort nogen Brug af denne Bestemmelse i Loven. Vi har Aar efter Aar efter Forslag fra Indenrigsministeren og med Tilslutning af Finansudvalget forhøjet Bidraget, saa at det nu er oppe paa omtrent 800,000 Kr., ja, paa det forelagte Finanslovsforslag er det opført med 850,000 Kr. Det er en meget betydelig Stigning i Forhold til, hvad man havde tænkt sig i Kommissionen. Jeg kender selvfølgelig ikke Grunden til, at man ikke har gjort Brug af den omtalte Bestemmelse. Skulde jeg søge nogen Forklaring derpaa, vilde jeg mene, at man maaske er gaaet ud fra, at den Overspekulation, der har været, navnlig her i København, med Hensyn til Byggeriet samtidig med Kassernes Oprettelse og det Sammenbrud i den københavnske Bankverden, som vi derefter fik, maatte fremkalde en Stagnation paa Byggeriets Omraade, og Byggeriet er maaske først nu ved igen at komme ind i normale Forhold, idet det Eftersmæk, som Overspekulationen og Bankkraket gav, sikkert er blevet følt gennem flere Aar. Og jeg tænker mig da, at man er gaaet ud fra, at Arbejdsløshedskasserne, som den Gang stod i deres Begyndelse, skulde have Lov til at udvikle sig frit, saa de kunde vokse frem til det, der var Lovens Hensigt, at de virkelig kunde samle dem, som kunde komme til at lide under Arbejdsløshed. Jeg gaar ud fra, at man derfor ikke har villet lægge disse Kasser Hindringer i Vejen, skønt Bidraget fra det offentlige